

Gelukkig is er oKo

1. Toen de basis werd gelegd voor de organisatie die we vandaag in de bloemetjes zetten, zat ik in het tweede leerjaar (bij meester Baudewijn). Over de eerste wonderjaren van onze geliefde koepelorganisatie kan ik dus niet veel zeggen.

Maar dat het goed was, lijdt geen twijfel. En het engagement dat verschillende pioniers tot op vandaag opnemen voor 'hun' oKo en voor 'ons' kunstenveld spreekt boekdelen.

Toen ik oKo leerde kennen, nu 12 jaar geleden, was ik net gepromoveerd tot algemeen coördinator bij MATRIX.

Mijn eerste kennismaking met werkgeverschap en met structurele subsidiedossiers. Het was regelmatig een beetje ploeteren. Met loonbegrotingen, arbeidswetgeving, weerspannige excelformulieren af en toe, en nog zo veel meer.

Gelukkig was er oKo, als warme ontmoetingsplek om een vak te leren dat je alleen al doende kan leren.

Rond diezelfde tijd werd ik zakelijk leidster van Nadar ensemble.

Als vrijwilliger, nota bene, en voor ik het wist mocht ik uitpluizen hoe je door de Israëliische douane komt met een DPA-microfoon, hoe je in godsnaam een bankoverschrijving naar de Verenigde Staten doet, en wat de doen nadat ik Moskou had verlaten met 90.000 roebel in mijn valies.

Gelukkig was er oKo, met een schat aan informatie om onze wilde plannen binnen de grenzen van het betaalbare en het legale te houden.

Maar er is meer. We gaven onszelf namelijk de uitgesproken opdracht om een goede werkgever te worden. En ik geef toe: dat is makkelijker gezegd dan gedaan. **Ook hier was er gelukkig oKo**. Met de tools en tips en tricks, die we vandaag terugvinden in *Juist is juist*. Maar vooral als ruggesteun om die ambitie vast te houden en steeds verder vorm te geven.

2. Laat ons eerlijk zijn: oKo is niet gewoon fantastisch, maar simpelweg broodnodig. Als kunstorganisaties kregen we de voorbije jaren heel wat op ons bord.

Een nieuw Kunstendecreet,
een interne staatshervorming,
een code 'cultural governance',
een paar besparingsrondes en twee jaar coronacrisis.

En dan vergeet ik nog de GDPR-wetgeving, de nieuwe vzw-wet en een verzameling cao's en VIA-akkoorden.

Maar we staan er niet alleen voor. Gisteren niet en vandaag niet.

Want we hebben oKo.

Als vraagbaak over 1001 onderwerpen,

als belangenbehartiger van de bovenste plank.

Als netwerk, waarvan het hart klopt in de werkgroepen.

En met een oKo-team dat desnoods een vliegtuig bouwt terwijl we al in de lucht hangen.

3. Een paar maanden geleden hebben we onze werkingssubsidiedossiers ingediend.

Het is nu afwachten. Nagelbijten.

Het is soms moeilijk om over die horde heen te kijken, maar toch:

veel belangrijker zijn de uitdagingen die ons wachten.

Of beter: die *niet* wachten.

We mogen vandaag zonder mondk masker naar een feestje,

maar we voelen de naweeën van twee corona-jaren - bij onszelf, bij onze collega's en bij onze publieken.

We leven in een wereld waarin een klimaatcrisis heerst.

Een wereld waarin toch weer een nieuwe oorlog woedt, en akelig dichtbij.

Een wereld waarin we alleen weten dat niets zeker is.

Het is zoeken naar onze plaats en onze rol, naar manieren om onszelf telkens opnieuw gestalte te geven.

Als middenveldspelers en ervaringsdeskundigen,

als onderzoekers van nieuwe mogelijkheden,

als werkgevers van de 21^{ste} eeuw,

als kanarie in de koolmijn, als het moet

En het is zoeken en wérken om onze principes in de praktijk te brengen.

Solidariteit, transparantie, duurzaamheid, verantwoordelijkheid.

Niet alleen op het papier van onze beleidsplannen,

niet alleen in onze voorstellingen en in de grote geste,

maar ook in ons kleine, dagelijkse handelen.

Dat is onze opdracht.

En we staan er gelukkig nooit alleen voor. Want wij zijn oKo.